

ת"ד 2386/10/18 - מדינת ישראל נגד יעקב רומנו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 2386-10-18 מדינת ישראל נ' רומנו

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המאשימה:
נגד
הנאשם:
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אלדר
יעקב רומנו ע"י ב"כ עו"ד רומנו

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש, בגין סטייה שלא בבטחה, עבירה על תקנה 40(א) לתקנות התעבורה ונהיגה בחוסר זהירות, בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 31.5.18, נהג הנאשם ברכב, בתל אביב, ברחוב קיבוץ גלויות, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו בסמוך לבית מספר 8, פנה ימינה, על מנת להיכנס למוסך המצוי במקום ופגע ברוכב קטנוע, חן טולדו (להלן - המעורב), שנסע אותה עת בכיוון נסיעת הנאשם ולימינו.

בעקבות הפגיעה, נפל המעורב לכביש והקטנוע נהדף ופגע בקטנוע אחר שחנה במקום, על המדרכה הימנית, השייך לשי מוגרבי.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו המעורב חבלות של ממש, כמפורט בסעיף 5 לעובדות כתב האישום.

הנאשם כפר באישומים המיוחסים לו וטען: " אני כופר בעובדות בסעיף 2 לגבי רוכב הקטנוע הוא לא נסע מימין הנאשם, מסתר בדיעבד כי נסע בתוך נתיב של הנאשם מצד ימין. כופר בסעיף 4 הנאשם פנה ימינה ולא סטה ימינה".

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"ב איגור פרס, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - הודעת נאשם + טופס ידוע, ת/2 - חוות דעת מומחה + לוח תצלומים.

עד תביעה מספר 2 - חן טולדו, המעורב

עד תביעה מספר 3 - שי מוגרבי, בעליו של הקטנוע החונה

עד תביעה מספר 4 - רס"ר איילת שמו, מטעמה הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/4

כמו כן, הוגשה בהסכמה תעודה רפואית בעניינו של המעורב, שסומנה ת/3

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, ברחוב קיבוץ גלויות, מכיוון מזרח לכיוון מערב, הגיע לצומת עם רחוב אמץ, ביצע במקום פניית פרסה והחל בנסיעה לכיוון מזרח.

לגרסת עד תביעה 2, נסע הנאשם בנתיב השמאלי מבין שני נתיבי נסיעה, אך בכתב האישום, נמנעה המאשימה מלציין באיזה נתיב נסע הנאשם.

בהגיעו לכניסה למוסך המצוי בבניין מספר 8, החל הנאשם בפניה ימינה, מבלי להיצמד למדרכה הימנית ומבלי שהבחין במעורב, שנסע לימינו, אף כי שדה הראיה לאחור, דרך מראה ימנית, הוערך, על ידי עד תביעה 1, ב-40 מטרים לפחות. במהלך הפניה, פגע רכב הנאשם במעורב וזה נפל לכביש, בעוד שהקטנוע שלו, נהדף ופגע בקטנוע החונה.

לגרסת המעורב, מדובר בנתיב נסיעה צר ולא ייתכן כי נסע במקביל לרכב הנאשם, שהוא רכב מסחרי.

המעורב העיד כי כתוצאה מהחבלות שנגרמו לו, נאלץ לעבור ניתוח לצורך קיבוע רגלו.

בחקירתו הנגדית, מסר המעורב כי נסע במהירות שלא עלתה על 40 קמ"ש וכאשר נשאל לגבי מידות כלי הרכב לעומת רוחב נתיב הנסיעה ועומת עם טענת הסנגור, לפיה, רוחב הנתיב אפשר נסיעה במקביל של שני כלי הרכב, לא ידע להשיב לגבי מידות כלי הרכב, אך השיב לסנגור "יש לך טעות גדולה".

עד תביעה 3, העיד כי באותו בוקר, חנה את הקטנוע שלו בצמוד לכביש ובהמשך היום, עובד שלו אמר לו כי שמע מכה וראה את הקטנוע על הכביש. העד סימן ב-X, על גבי תמונה 1 בלוח התצלומים, את מקום חניית הקטנוע.

עד תביעה 4, העידה כי הגיעה לזירת התאונה, פגשה בנאשם, שכן המעורב כבר פונה לבית החולים וערכה את דו"ח הפעולה, ת/4, בו ציינה את גרסתו, לפיה, נסע על רחוב קיבוץ גלויות למערב, ביצע פניית פרסה בצומת עם רחוב אמץ, כאשר בכוונתו להיכנס למוסך המצוי במספר 8, אותה, החל בפניה ולפתע, הגיע רוכב קטנוע מימינו, ניסה לעקוף את

הרכב ונפגע.

עד תביעה מספר 1, גבה את הודעת הנאשם ביום 2.7.18, הגיע לזירת התאונה ביום 23.7.18, כחודשיים לאחר מועד התאונה, צילם את המקום וקבע את שדה הראיה של המעורבים, על פי ניסוי שעשה ברכב משטרת.

על פי ממצאיו, הרי ששדה הראיה של הנאשם לאחור, דרך מראה ימנית, היה 40 מטרים לפחות ואילו שדה הראיה של המעורב לפניו, היה 50 מטרים לפחות.

בבית המשפט, העיד העד כי היה על הנאשם לבצע את הפניה ימינה, כאשר רכבו סמוך יותר לאבן השפה וכן, על פי שדה הראיה במקום, יכול היה הנאשם להבחין במעורב, לפני שזה פגע ברכבו.

בחקירתו הנגדית, לגבי גובה אבן השפה במקום התאונה והאם המעורב יכול היה לעלות על המדרכה ללא קושי והשיב, כי אינו יודע מה מיקום התאונה המדויק, אבל אינו רואה הבדלי גובה בתמונות שצילם במקום.

העד הסביר כי אם הנאשם ביצע את הפניה ימינה, כאשר רכבו סמוך לאבן השפה, הרי שחזית הרכב הייתה על המדרכה בזמן האימפקט ואין כל ראייה לכך, שהמעורב נסע על המדרכה ומכאן, המסקנה היא כי הנאשם פנה ימינה, שלא בסמוך לאבן השפה הימנית ובכך, טמונה רשלנותו.

כמו כן, טען העד, כי הנאשם יכול היה להבחין במעורב מבעוד מועד, גם אם זה נסע במהירות של 40 קמ"ש.

לשאלת הסנגור, הסביר העד, כי העובדה כי קטנוע חונה נפגע על ידי הקטנוע של המעורב, מחזקת את גרסת התביעה, לפיה, הנאשם פגע במעורב ולא להיפך, שכן, אם המעורב היה פוגע בכנף קדמית ימנית של רכב הנאשם, הרי שרכבו היה נופל על הכביש או בסמוך לרכב הנאשם ואילו בפועל, רכב הנאשם פגע במעורב והדף אותו קדימה וימינה, עד שפגע בקטנוע החונה - ראה עמוד 7 לפרוטוקול, שורות 10-23.

העד נחקר ועמד על כך, שאין הבדל בשדה הראיה, בין הרכב המשטרה בו נערך ניסוי שדה הראיה, לבין הרכב בו נהג הנאשם בעת התאונה.

בהודעתו מיום 2.7.18, מסר הנאשם תחילה, כי הוא דבק בעדות שמסר רבע שעה לאחר התאונה ואין לו מה להוסיף. בהמשך, השיב לשאלות החוקר ומסר כי נהג במהירות אפסית, בנתיב הימני, אותה, הביט במראת צד ימין, החל בפניה ואז הגיע המעורב, במהירות ופגע ברכבו, באזור כנף ימנית קדמית.

כאשר התבקש להתייחס לגרסת המעורב, לפיה, נסע משמאל למעורב, סטה לפתע ימינה וחסם דרכו, השיב הנאשם, פעמיים, "אין לי מה להגיד".

פרשת ההגנה

עמוד 3

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד והוגש שרטוט של רכבו, שסומן נ/1.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשם בבית המשפט:

הנאשם נהג ברכב ולאחר שביצע פנית פרסה, כמתואר לעיל, נסע בנתיב הימני, התקרב לכניסה למוסך, אותה, החל בפניה ימינה, על מנת לעלות על המדרכה ולהיכנס למוסך ואז הגיע המעורב במהירות מימינו ופגע ברכבו.

בחקירתו הנגדית, לא ידע הנאשם לומר מה היה מצב התנועה במקום, בזמן התאונה, אך מסר כי הביט גם לעבר המדרכה, על מנת לראות שאין הולכי רגל בדרכו.

הנאשם נשאל ואישר, כי לא הבחין במעורב, עד שזה פגע בו וכאשר נשאל, מדוע הביט במראה הימנית בלבד ולא הסיט את מבטו לאחור וימינה, השיב כי מדובר ברכב מסחרי ושדה הראיה מהמראה עדיף על זה שהיה לו היה מביט לאחור.

הנאשם עמד על גרסתו, לפיה, המעורב ניסה לעקוף את רכבו מימין, לאחר שהחל כבר בפניה ימינה, לעבר הכניסה למוסך.

באשר לנ/1, בו מצויר רכב הנאשם, לרבות מידותיו, הרי שלא ברור מי קבע את המידות המצוינות בו ולכן, למעט צורת הרכב, לא יינתן כל משקל לנתונים אחרים שנרשמו במסמך.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו בפני ושמעתי עדויות הצדדים, לא אוכל לקבוע איזו מהגרסאות, תואמת את נסיבות קרות התאונה בפועל.

הצדדים הציגו בפני שתי גרסאות סותרות באשר לאופן קרות התאונה ולא אוכל להכריע ביניהן ללא כל ממצא אובייקטיבי - בין אם עד ראיה לאירוע או ממצא חפצי כלשהו מזירת התאונה.

מחד - טוענת המאשימה, כי הנאשם פנה ימינה, שלא בצמוד למדרכה הימנית ובכך, טמונה רשלנותו ואחריותו לגרם התאונה ומאידך - טוענת ההגנה, כי הנאשם נקט באמצעי הזהירות הנדרשים, אותה והביט לאחור, דרך המראה הימנית והמעורב הוא שהתרשל, שכן נסע במהירות וניסה לעקוף את רכב הנאשם מימין, במקום בו המדרכה נמוכה, כעולה מהתמונות שהוצגו.

הבוחן לא ידע לומר היכן בדיוק ארעה התאונה והמעורב לא העיד לעניין זה, כך שגרסת הנאשם, לפיה, האימפקט היה במקום בו המדרכה נמוכה, במהלך ניסיון עקיפה מימין של המעורב, לא נסתרה. אוסיף, כי הנמכת מדרכה בכניסה למוסך, הנה סבירה והגיונית והדבר תומך בגרסת הנאשם.

באשר למחלוקת, איזה רכב פגע ואיזה נפגע, אין לכך חשיבות ממשית בנוגע לאחריות לגרם התאונה.

בהעדר ממצא אובייקטיבי כאמור לעיל, אין כל סיבה להעדיף את גרסת המאשימה על פני גרסת ההגנה, בשים לב לכך שהנאשם עשה רושם אמין בבית המשפט וגרסתו הייתה סדורה ועקבית.

אוסף ואומר, כי בעוד שהמעורב טען כי הנאשם נסע בנתיב הנסיעה השמאלי ואז סטה ימינה לעברו, בחרה המאשימה שלא לציין את נתיבי הנסיעה בכתב האישום, דהיינו, בחרה שלא לאמץ את גרסת המעורב במלואה וטעמיה עמה.

מצאתי את גרסת ההגנה כסבירה ואפשרית, לא פחות מזו של המאשימה, שהיא כידוע, נושאת בנטל ההוכחה בהליך הפלילי ולא אוכל לומר כי המאשימה הוכיחה את אחריות הנאשם לתאונה שבנדון, מעבר לכל ספק סביר, כנדרש.

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי של הנאשם מאחריות לגרם התאונה המתוארת בכתב האישום.

ניתן היום, כ"ג תשרי תש"פ, 22 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים.